

opusdei.org

Prelatovo pismo (studeni 2012.)

Prvi u nizu mjesečnih pisama u kojima Prelat planira ponuditi razmišljanja o Vjerovanju za Godinu vjere. Pismo od studenoga odnosi se na Boga Stvoritelja i Oca.

12.11.2012.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Slijedeći glas Petrovog nasljednika Crkva želi da svi vjernici ponovno učvrste svoju privrženost Isusu

Kristu, da još dublje razmatramo istine koje nam je Bog otkrio, da obnovimo svakodnevnu težnju da radosno idemo putom koji nam je On označio i da se ujedno više trudimo u apostolatu kako bi Ga drugi upoznali. Već sada zahvalimo Presvetom Trojstvu na obilnoj pomoći, jer siguran sam da će ona idućih mjeseci doći na duše; stoga je sasvim logično da znamo odgovoriti na tu Nebesku dobrotu.

Odlučio sam svaki mjesec odabrati jednu točku naše katoličke vjere kako bi svatko u prisutnosti Božjoj mogao razmišljati o toj temi i nastojao izvući praktične posljedice. Kako to preporuča Sveti Otac, zadržimo se na dijelovima vjere sadržanih u Vjerovanju. Jer Benedikt XVI. se pita: **Gdje nalazimo bitnu formulu vjere? Gdje nalazimo istine koje su nam vjerno prenesene i koje su svjetlo za naš svakodnevni život?** [1]. Sam Papa nam daje odgovor: **u**

Vjеровanju, u Ispovijedi vjere ili Simbolu vjere ulazimo u iskonske događaje o Isusu iz Nazareta i o njegovoj povijesti; postaje stvarnost ono što je Apostol pogana rekao kršćanima iz Korinta: „predadoh vam ponajprije što i primih (...)“ (1 Kor 15, 3-4) [2].

Prigodom druge godine vjere koju je 1967. proglasio Pavao VI., također nas je sveti Josemaría pozivao da se učvrstimo u sadržaju Vjervanja. Obnavljajmo periodično odluku da usvojimo taj savjet. Nakon što nas je još jednom podsjetio da u Opusu Dei ***nastojimo uvijek i u svemu sentire cum Ecclesia, osjećati s Crkvom Kristovom, našom Majkom***[3], dodao je: ***stoga želim da se sada na jedan nužno kratak i sabran način skupa sjetimo temeljnih istina svetog Vjervanja Crkve: pologa koji je Bog njoj povjerio kada se objavio***[4]. Uvijek inzistiram, ali posebno tijekom ove godine, da

razvijamo intenzivan apostolat nauka. Svaki dan vidimo da je to sve više potrebno, jer ima mnogo onih koji se smatraju kršćanima, čak i katolicima, ali nisu u stanju da objasne razloge svoje vjere onima koji još nisu primili vijest Evandjelja ili onima koji nedovoljno poznaju te istine koje su prenijeli Apostoli i koje Crkva vjerno

čuva.

Benedikt XVI. je izrazio želju da ova godina posluži svima da se **ojačaju u središnjim istinama vjere u Boga, čovjeka, Crkvu i u cijelu društvenu i svjetovnu stvarnost razmatrajući i razmišljajući o tvrdnjama u Vjerovanju**. Nastavio je: **Također bih želio da bude jasno kako su ti sadržaji ili vjerske istine (*fides quae*) direktno vezani za našu svakodnevnost; traže obraćenje života čime nastaje novi način vjerovanja u Boga (*fides qua*).**

Poznavanje Boga, susret s Njim i prepoznavanje crta njegova lica ima utjecaja na naš život, jer On ulazi u unutarnji dinamizam ljudskoga bića[5].

Ovo su dva nerazdvojiva aspekta: prisvojiti vjerske istine razumom i truditi se voljom kako bi one potpuno utjecale na naše akcije, sve do najmanjih, a posebno na vlastite dužnosti svakoga pojedinca. Kao što je pisao naš Utemeljitelj, ***kako prema poticaju i svjetlu milosti, tako i prema onomu što smo izvana dobili za vjerovanje, potrebna je poslušnost prema jednom vrhovnom oslobađajućem činu slobode. Ne može se dati prednost poslušnosti prema unutarnjem djelu Duha Svetoga u duši dok se osporava poslušnost prema izvanjskom i autoriziranom prijedlogu nauka vjere[6].***

Posljedica je jasna: moramo vjerovati i truditi se kako bismo više i bolje upoznali Kristov nauk i tako ga prenijeli drugim ljudima. To ćemo uz pomoć Božju postignuti dok se zadržavamo na pažljivom razmatranju članaka vjere. Nije dovoljno teoretsko učenje, već je potrebno **otkriti duboku vezu između istina koje ispovijedamo u Vjerovanju i našega svakodnevnoga života u cilju da te istine, kao što su to uvijek bile, budu svjetlo koracima našega života, voda koja rosi po našim suhim putovima i život koji nadvladava izvjesne pustinje u suvremenom životu. U Vjerovanju nastaje kršćanski moralni život i tu se nalazi temelj i razlog**[\[7\]](#). Pobožno molimo ili razmatrajmo tu ispovijed vjere moleći od Tješitelja za svjetlo kako bismo te istine ljubili i više im se približili.

Stoga, u svojim apostolskim razgovorima, kao i u predavanjima o kršćanskom nauku za one koji dolaze na radove Prelature, bez prekida učimo i ponavljajmo *Katekizam Katoličke Crkve* ili njegov *Kompendij*. Na isti način i mi svećenici ustrajno koristimo te dokumente u svojim razmatranjima i govorima. Tako svi nastojimo konfrontirati svoj svakodnevni život s tim točkama koje se odnose na *Katekizam*. Mnogo puta se sjetim čestog čitanja koje je sveti Josemaría našao u katekizmu Pija V. – tada još nije postojao ovaj aktualni – i također u katekizmu svetoga Pija X. koji je preporučao onima koji su slušali njegov razgovor.

Vjerujem u jednoga Boga, Oca svemogućega, Stvoritelja neba i zemlje, svega vidljivoga i nevidljivoga[8]. Prvi članak Vjerovanja izražava vjeru Crkve u postojanje osobnoga Boga, stvoritelja i čuvara svega, koji svojom

providnošću upravlja čitavim svijetom, a posebno ljudima. Zaista, ***kada se gleda bistrim očima, sve glasno govori o našem Bogu i Stvoritelju. Gospodin, koji je nagradio Petra – po njegovoj vjeri – uspostavljajući ga Glavom svoje Svete Crkve (usp. Mt 16, 13-19), također jednom novom jasnoćom nagrađuje i vjernike kršćane: ustvari, ono što se od Boga može spoznati manifestira se među njima – među vjernicima – jer Bog im je to objavio; jer od stvaranja svijeta poznato je po stvorenjima ono što je kod Boga nevidljivo, čitava moć i njegovo božanstvo (usp. Rim 1, 20)***[9]. Predlažem vam, kao što sam vam već pisao, da novom vjerom molite Vjerovanje, da ga proglašavate radosno i da tražite te istine koje su bitne za kršćane.

Svi znamo da je zbog istočnoga grijeha ljudska priroda ostala duboko ranjena i tako je postalo teško da

ljudi jasno i bez mane, jedino snagom prirodnog razuma, mogu spoznati jedinog i pravog Boga[10]. Zbog toga se Bog po svojoj beskrajnoj dobroti i milosrđu malo po malo otkrivao u Starom Zavjetu dok zatim nije po Isusu Kristu dovršio puninu otkrivenja. Kada je u tijelu poslao svog Sina, pokazao nam je jasno ne samo istine koje je grijeh bio zameo, već i nutrinu svoga božanskoga života. U okrilju jedine božanske prirode od vječnosti se nalaze tri Osobe, realno različite: Otac, Sin i Duh Sveti, koje su neodjeljivo sjedinjene u divnom i neizrecivom zajedništvu ljubavi. „Otajstvo Presvetog Trojstva središnje je otajstvo kršćanske vjere i života. To je tajna Boga u sebi samome. Tu je dakle izvor sviju drugih vjerskih otajstava, svjetlo koje ih osvjetljuje“[11]. „Trojstvo je otajstvo vjere u strogom smislu, jedna od onih „tajni skrivenih u Bogu koje se

ne mogu znati ako nisu objavljene od Boga“ (I. vat. sabor: DS 3015)“[12].

Otkrivenje njegova unutarnjega života u cilju da nam po milosti pruži dioništvo na tom blagu, čini najbolji dar koji nam je Gospodin dao. To je posve nezasluženi dar, dar samo njegove dobrote. Stoga je logična preporuka našega Utemeljitelja: ***Vjervanje moramo uvijek moliti duhom klanjanja i razmatranjem koje izražava ljubav i hvalu***[13].

Molim svetoga Josemariju da nam pomogne u trudu da bolje izgovaramo riječ *vjerujem*, vjerujem, svetom željom kojom ju je on u mnogim prilikama preko dana ponavljao. Također nam je savjetovao: ***Nauči davati hvalu Ocu i Sinu i Duhu Svetomu. Nauči se gajiti posebnu pobožnost prema Presvetom Trojstvu: vjerujem u Boga Oca, vjerujem u Boga Sina, vjerujem u Boga Duha Svetog;***

uzdam se u Boga Oca, uzdam se u Boga Sina, uzdam se u Boga Duha Svetog; ljubim Boga Oca, ljubim Boga Sina, ljubim Boga Duha Svetog. Vjerujem, uzdam se, ljubim Presveto Trojstvo[14]. I nastavio je: *Ova je pobožnost nužna kao jedna nadnaravna vježba duše, a izražava se djelima srca, iako se uvijek ne pretače u riječi*[15].

Usvajamo li te preporuke? Želimo li „vjerovati“ kako to Bog od nas očekuje? Donosi li nam to vjerovanje sigurnost u svemogućeg i vječnog Boga?

Prvi članak Vjerovanja znači čvrstu stijenu na kojoj se temelji vjera i kršćansko ponašanje. Kao što je dan prije početka Godine vjere rekao Benedikt XVI., **moramo shvatiti vrlo jednostavnu i temeljnu pouku Sabora (II. vatikanskog), to znači da je kršćanstvo u svojoj biti vjera u Boga, koji je trojedina Ljubav, i u osobni i zajednički susret s**

Kristom koji usmjeruje i vodi život: sve ostalo se izvodi iz toga (...). Sabor nas podsjeća da Crkva u svim svojim sastojcima ima zadatak i nalog da prenese riječ ljubavi Božje koja spašava, kako bi bio saslušan i usvojen božanski poziv koji sadrži u sebi vječno blaženstvo[16].

To dakle znači da se moramo sve više učvrstiti u prvom članku vjere.

Vjerujem u Boga! Ta prva tvrdnja postaje nešto fundamentalno. Svi simboli govore o Bogu i ako se također odnosi na čovjeka i svijet, čini to po svojem odnosu s Bogom. Ostali članci tog ispovijedanja vjere ovise o prvom: potiču nas da bolje upoznamo Boga kakav se malo po malo objavio ljudima. Pošto oni sadrže nešto toliko fundamentalno, potrebno je da ne dopustimo nijednu vrstu zapreke da ih saopćimo ljudima. Kao što sam vas podsjetio na početku, neće nam nedostajati

božanska pomoć kako bismo mogli ispuniti taj zadatak.

Tijekom mjeseca studenog liturgija nas poziva da na poseban način promatramo vječne istine.

Ponavljam vam riječima svetoga Josemarije: ***potrebno je da iz vida nikad ne izgubimo taj uzvišeni cilj koji nam je određen. Ta što će koristiti čovjeku ako sav svijet stekne, a životu svojem uaudi? Ili što će čovjek dati u zamjenu za život svoj? (Mt 16, 26). Samo naš zadnji cilj, koji je nadnaravan, sabire, usavršava i uzdiže naš prirodni cilj, jer milost pretpostavlja, sabire, liječi, uzdiže i veliča prirodu***[\[17\]](#).

Uvjerimo se da u življenju Vjerovanja i njegovu integriranju u čitav život možemo bolje shvatiti i više ljubiti divnu ovisnost o Bogu, uživati u neopisivoj radosti jer smo njegova djeca. *Katekizam Katoličke Crkve*

podsjeca nas da vjera sa sobom donosi velike posljedice za naš život. Na prvom nas mjestu potiče da priznamo uzvišenost i veličinu Božju i da Mu se klanjamo; da uvijek ustrajemo u zahvalnosti zbog njegovih dobročinstava; da cijenimo istinsko dostojanstvo svih ljudi, stvorenih na sliku i priliku Božju i stoga dostojnih da prime čast i poštivanje; da pravo koristimo stvorene stvari koje nam je Gospodin dao na raspolaganje; da se pouzdamo u Njega u svakoj okolnosti, a posebno u protivštinama[18].

Prije završetka predlažem vam da posebno umnožimo svoje molitve za plodove Biskupske sinode o novoj evangelizaciji, koja je završila prije nekoliko dana. Težimo za tim da se od stožera do stožera vidi dah Tješitelja koji pokreće srce katoličkih vjernika da aktivno surađuju u novom proljeću vjere, što Papa uporno promiče.

Na poseban način preporučite svoju braću koji će slijedećeg 3.11. u Bazilici svetog Eugenija primiti đakonat. Uvećajmo svoje djelo zahvale Presvetom Trojstvu pred 28. studenog kada će se napuniti trideset godina od uspostavljanja Opusa Dei kao osobne prelature. Koliko duhovnih darova je od tada nastalo, kao što je tvrdio predragi don Álvaro kada je pisao da će ispunjenjem *posebne nakane* našega Oca u Djelo doći svaka vrsta dobra: *omnia bona páriter cum illa!*[19].

Pošaljimo u Nebo svoju zahvalnost po Presvetoj Djevici Mariji utječući se također prvom nasljedniku svetoga Josemarije koji je toliko molio, trpio i radio kako bi taj zadatak koji mu je povjerio naš Utemeljitelj postao stvarnost. Način kako konkretizirati tu zahvalnost za svakoga je na dohvat ruke: čvrsta vjernost Bogu počinjući i ponovno počinjući svaki

dan u nastojanju da Mu se još više približimo.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. studenog 2012.

[1] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 17.10.2012.

[2] *Isto.*

[3] Sveti Josemaría, *Pismo* 19.3.1967., br. 5.

[4] *Isto.*

[5] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 17.10.2012.

[6] Sveti Josemaría, *Pismo* .1967., br. 42.

[7] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 17.10.2012.

[8] Rimski Misal, *Vjeronanje*
(Simbolum niceno-
constantinopolitanum)

[9] Sveti Josemaría, *Pismo* 19.3.1967.,
br. 55.

[10] Usp. *Katekizam Katoličke Crkve*,
br. 36-38.

[11] *Katekizam Katoličke Crkve*, br.
234.

[12] *Isto*, br. 237.

[13] Sveti Josemaría, *Pismo*
19.3.1967., br. 55.

[14] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br.
296

[15] *Isto*.

[16] Benedikt XVI., govor na općoj
audijenciji, 10.10.2012.

[17] Sveti Josemaría, *Pismo*
19.3.1967., br. 59.

[18] Usp. *Katekizam Katoličke Crkve*,
br. 222-227.

[19] Mudr 7, 11. Usp. *Pismo*
28.11.1982., br. 4 (*Obiteljska pisma*,
II., br. 313).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
studeni-2012/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-studeni-2012/) (12.04.2026.)